

HA 1574-93

Kulturmøte — kulturkollisjon?

TV 2 hadde et meget interessant «Ansikt til ansikt»-program torsdag 25. mars, med to programledere og to til å svare, en muslim og en norsk innvandringsoptimistisk sosialantropolog. Den sistes fremmedvennlige syn er kommet til uttrykk i to kronikker og innleggssvar i Aftenposten til berøligelse for skeptikerne, som det blir flere og flere av.

Innvandreren hadde bodd 30 år i Norge og viste sitt manglende behov for integrering i et norsk som var medynkfrankallende utilstrekkelig. Det andre interessante ved hans synspunkter var at kvinnen hørte hjemme i familien, der hun skulle ta seg av barn og mann og mannens familie og om nødvendig sine egne foreldre. Et sosialsikringssyn som er noen generasjoner gammelt hos oss. Hans mening om voldtektsmenn var som hentet fra det gamle testamente; de skulle henrettes.

Statsministeren har fra Stortingets talerstol forkynt at de fremmede ikke behøver å kunne norsk for å bli norske statsborgere. Det har før innvandringsbølgen kom, vært et naturlig krav. I

kommune/fylkesvalg har innvandrere fått stemmerett etter 3 års botid. Man bør være varsom med å utfordre den økende andel av velgermassen som har stemmerett uten å kunne lese et norsk valgprogram, enn si navnene på stemmeseddelen. Slike kunstpaffunn ødelegger tilliten til politikerne. At de ikke skjønner det?

Fargerikt fellesskap blir til sjuende og sist fellesskap om fordeling av velferdssamfunnets goder, som må virke overveldende og innvandringsfremmende på tredjeverdens initiativrike «fattige».

Det er omkring 16 muslimske trossamfunn med offentlig støtte bare i Oslo. Det er ymtet om at Koran-undervisning må inn i den norske skole, og at innvandrerne i Oslo trenger en egen bydelsråd. Kravene vil tilta etter hvert som deres reproduksjonstall øker utover de 25 prosent som fremmede i dag utgjør av Oslo-skolens barnetall. Og det skjer fort.

Man bør se i øynene at integrering er det bare et fåtall av de mest aktive innvandrere som ønsker. Å lære norsk krever innsats når ens eget morsmål har arabiske skriftegn og en annen syntaks. (Har fire flyktninger i en klasse jeg underviser historie i, ressurssterke, arbeidsomme, intelligente, men som tross 7 år i Norge har problemer med språket).

Politikerne synes å ha tatt konsekvensen av det. I Kommunaldepartementets budsjettforslag for 1993 er det foreslått å opprette «bærekraftige (-forferdelig moteord) nasjonalgrupper» rundt i landet. Kommunenes Sentralforbund har forklart dette med at det skal opprettes egne boligområder med egne skoler for innvandrere, egne gudshus og egne aldershjem.

Det har ikke vært mulig å få sentralforbundet og heller ikke Kommunaldepartementet til å forklare disse vyene nærmere. Ikke økonomien heller.

Hva de fremmede, som nå kan flytte dit de ønsker og som trekkes til Oslo og andre større byer, sier til denne opprettelsen av etniske områder, vites ikke. Men prinsippet er at man har sett bort fr integrering.

Men ett krav burde være ufravikelig både av hensyn til innvandrerne og til det norske samfunn: For å få stemmerett og for å få norsk statsborgerskap må de kunne norsk, skriftlig og muntlig. Det er faktisk en beskjeden fordring overfor fremmede som gjerne vil bo her og dele velferdssamfunnets gode. En ikke urimelig gjentelse, som takk for hjelpen. Den dag våre nye landsmenn, som noen gjerne kaller dem, snakker landets språk, vil kulturkollisjonene bli mindre merkbare.

Anton Olstad.

103144